



Наталія Колісніченко – поетка, педагог. Народилася 1976 року в с. Засуллі на Лубенщині Полтавської області, де мешкає і сьогодні. Закінчила філологічний факультет Полтавського державного педагогічного інституту імені В. Г. Короленка (1998), працює викладачем української мови й літератури та зарубіжної літератури в Лубенському фінансово-економічному коледжі.

Вірші пише зі шкільного віку. В студентські роки друкувалася у журналах “Дніпро”, “Криниця”, газетах “Літературна Україна”, “Зоря Полтавщини”, “Лубенщина”.

Член літературного об’єднання імені Олесь Донченка. Лауреатка премій товариства “Просвіта”, імені Василя Симоненка, імені Володимира Малика.

Підготувала до друку власну поетичну збірку, вірші з якої презентуємо.

РИТУАЛИ СМЕРТІ

Шаманили, манили, вабили
І грозами скликали райдуги,
Вигадували довгі фабули,
Життя зшивали довгі клаптики.

І вишивали долі бісером
Думок і мрій, що квітли молодо,
Посмертний саван – сміху золотом –
Актори в парях із актрисами.

Останні ролі, репетиції...
А режисер наш попід хмарами
Вигадував фінали з карами
І виправляв погану дикцію.

“Страждання більше! Сліз ще мало!” –
Кричав, і ми в сльозах топили
Все, що лишали, що любили.
Нам квіти кидали, бо знали,
Останні – смерті ритуали...

РУЇНИ

Ось ти і я...
І відчай у серцях...
І страх...
І ворога мого ім’я –
Твоє ім’я
У мене на устах.

І підповзає
Цей нестерпний біль.
Звідкіль?
Хто знає,
Той зіграє.
Життя – це водевіль.

Театр упав...
Уламки голосів
І снів...
Ілюзія старих вистав:
“Мое” украв.
“Своє” мені лишив.

Ось ти і я...
І відчай у серцях...
І страх...

СНИ

Мені наснилися не гості,
Не грім, не гори,
А тільки триптихи бажань
І жовте море.

Із моря всю сточили сіль,
Мов кров, солону.
До хвиль серпанками весіль –
Мерщій з полону!

Бажання перше: вбити сон,
Тебе у ньому.
Молитва – свердлить у висок –
Розточить втому.

Бажання друге: забуття,
Щоб ніч навколо,
Щоб впало кинуте життя,
Як м’яч, додолу.

Бажання третє: бути там,
Де я не буду.
Щоб ти розгледів в серці шрам
Крізь цю облуду...





Мені наснилися не гості,
Не грім, не гори,
А тільки триптихи бажань
І жовте море.

* * *

Немає віри. Вже не та.
Пусті слова і сни порожні,
Лиш слинять очі подорожніх
Її знекровлені уста.

Лиш зимні спалахи дощів
Висвітлюють напівсвідомість:
Душі немає... Що ж натомість
У жменях теплиться богів?..

На кризі віри підсковзнувсь?
Панічне втілення богеми...
Ми возвеличили тотеми,
Аби дошкулити комусь...

Аби сховатися у страх,
Аби достукатись крізь хмари
До раю божої отари...
Будь тричі проклятий цей шлях!

* * *

Зустрілись погляди, мов спрага і вода,
Мов кров і рана, і злились навіки.
Щось впало під бліді твої повіки,
У нім твоя розрада і біда.

Зустрілись погляди, мов спрага і вода,
Впилися, втамувавши голод серця.
Не "гірко" – не достало трохи перцю.
Мій біль не забілив твої літа.

Зриваю погляд твій зеленолистий,
Цілунок на устах горить, мов сніг.
Я відчуваю: ти мій смертний гріх,
Я забуваю: ти мій смертний гріх,
І знову зустрічаю очі чисті.

Зустрілись погляди, мов спрага і вода...

* * *

У вісь весни вчеплюсь щосили,
Прокинусь, вмийось, оживу,
Впаду обличчям у траву
І розцілю теплі схили.

У талих водах захлинувся,
Дощем проллюсь на очі квітів,

Лише щоб десь тебе зустріти,
У вісь весни ще раз вчеплюсь.

* * *

Маленькі хвилини, украдені в тебе,
Мов жовті метелики в чорних очах.
У них мерехтливе стожаристе небо
Висмоктує спокою рівні чуття.

Маленькі хвилини забутого болю,
Роз'ятрена рана, ін'єкція раю...
Коли я, злодюжка маленька, з тобою,
Про довгі століття нудьги забуваю.

Тоді я, нарешті, буваю собою,
Тоді я, мов Всесвіт, до крику безкрая.
Маленькі хвилини забутого болю
Торкаю... Вертаю...

ВОЗДВИЖЕННЯ

Прозорість днів... Воздвиження хреста.
Крізь неба шовк – шви сонця...
Запах смерті і світла в падолисті.

Дні без снів... Безмовність чиста.
Голос тиші змовк: "Во ім'я Отця..."
Сліди розтерті, страчені провидці.

Прозорість рухів... В теплих килимах
Рудого листа чорні талісмани –
То мудрості цариці на вогні.

Я тишу слухаю. І змії ті крізь страх
Про сон Воздвиження повідали мені.

ЗАЧАТТЯ У ДЕНЬ СТРАТИ

На мертву голову хтось возложив вінець –
Обвили блідість плоті духом лавра.
Здійнявся херувим з обличчям мавра
Над чорноротим спокоєм сердець.

Всі обертаня слів, немов млини,
Що збуджують увагу дон-кіхотів,
Вгамовують несокровенний потяг
До гри чи міжстатевої війни.

В несказанім – померли всі слова
І воскресають образи натомість,
Коли крізь кровозливи невагомість
Котилась між світами голова.





Тоді ревіла збуджено юрба...
З нестями під блювотою прокляття
Вершилось непорочнеє зачаття
Такого ж чорноротого раба!

КЛОУН

Я – клоун... Колекціоную миті.
Такий незграбний на арені днів.
Я всю байдужість випити хотів
І сміхом гомеричним закусити.

Хай на обличчі маска сміху – грим.
Руда перука і трико барвисте,
Крізь тріщини білила бачиш чисту
Сльозу?.. Я блазень-пілігрим.

Хай оплески і регіт догорять,
Впаду за сценою, мов божевільний,
Я – клоун, я трагічний спільник
Сумного чоловічка із розп'ять.

МАСКА

Ось маска спить на ширості піску,
Із бронзи лик розбризкує стосвітло.
Обличчя, що століттями розквітло,
Що обезтілене не вмерло і не зблідло,
Марноті не доступне. Часу зсув,

З сувої хтось не вичитав заклять,
І сивий невідринутий вітрильник
Затріпотів прощально в хвилі крильми,
Кружляв над ним стривожено могильник,
Мов пам'ять. Дні розорані стоять.

Сто “ять” у книгах зжовклих з’їли миші,
Сто тисяч літ у липовім раю
Цвітіннями крізь сонце виграю,
Промінням, злитим з мороком, горю
Сто тисяч літ... Мої страждання стишиш.

Із тиші хтось зриває тінь п'янку?
Ось маска спить на ширості піску...

* * *

Сувої снів розгорнеш – не молю
(Ти знаєш, я нестрачена чаклунка),
Я не молю про спалах поцілунку,
Сама давно я в полум'ї горю.

Знайди мене в полоні чорних слів
І сліз, що марно вшиті в шкіру сміху.

Ти воскресив і бачив в тому втіху,
Ти не любив, ніколи не любив.

* * *

Розбите яйце посміхнеться нерівним
розломом –
Життя з нього витече смертю клейкою
І спиниться жовтим озерцем-рікою
В чужих атмосферах, загіджених словом.

Любише каміння, що зручно круглиться
в долоні,
Його не роздавиш і ним навіть можна убити.
Міцне і надійне, та тільки в камінному лоні
Не б'ються серця і не марять народженням
діти...

ВЕРШКИ

Над сподіваннями і карами
На недосяжній висоті,
Понад небесними почварами
Вершки надсвятості густі...

Вони коктейль вінчають знадливо,
Хоча під ними – гниль і твань.
Шепчи молитву запопадливо
У темній гущі сподівань!

Їй не дістатись до високості.
Розкуто булькають грішки.
Кому ж бо стане гніву й совісті,
Щоб розмішати ті вершки?!

СУБЛІМАЦІЯ

У сублімованім раю
Я темноока протилежність
До абсолютів із крильми –
До білоперих і святих.
Абстрагуванням, визнаю,
Спізнала я свою безмежність,
Вночі втопивши наше “ми”
В сомнамбулів пророцтвах злих.

У патріотів темна кров?
І дозабарвити несила.
Вино у келихах брехні
Слабеньке пійло для дітей.
Хто з мертвого здере покров,
Того не прихистить могила,
Та заморозить вищий гнів
Граційні пуп'янки ідей.





У вашій грі є сто умов.
На кожне “можна” сто “не треба”.
Тож їж макуху чи халву –
Розквітнеш сонячно однак.
Екстрактом вилікують знов,
А ні – то вознесуть на небо.
Це фарисейство наяву –
Майбутнього блаженства знак.

У віртуальній грі я – Бог,
У сні – підкорена істота,
В житті суцільних заборон
Я прогресуючий Сизиф...
В акваріум пересторог
Чи у непевності болото
Вгрузає літургійний трон,
Сублімувавши “вся і всіх”?..

* * *

Сни падають у ями днів,
Крізь них росте світанок миті.
Осінні очі, мохом вкриті,
Побачать розпач мій і гнів.

Вологі ранки крізь тумани
Стискають серце голіруч.
І замикає в небі ключ
Надій зіркові океани.

Мій ніжний сон – маленька смерть.
Пробудження? розлука з раєм.
У вирій ніч ця відлітає,
Твій звук і тінь забравши геть...

РЕКОМЕНДУЄМО ПРОЧИТАТИ



Баклай Наталія. *Отава*: Поезія / Наталія Баклай. – Полтава: Дивосвіт, 2008. – 424 с.

**“МОЄ ОДКРОВЕННЯ –
ТО ЛЮДЯМ ВІДКРИТА ДУША.
ЗАЙДІТЬ В МОЇ ВІРШІ”**

Творчість Наталії Баклай не потребує реклами, позаяк її доробок добре відомий усім, хто не байдужий до Українського Слова. Ця письменниця вибудувала свій – неповторний і мужній, інтелектуальний і одухотворений – мистецький світ. Її вірші щемливо-ніжні і водночас напрочуд сильні, бо в них – правда (подеколи солодка, а частіше гірка, як це й буває в нашому житті) про день минувший, про день суцільний. Своєю збіркою “Отава” Наталія Баклай веде нас у прекрасний і світлий день грядущий. Усі поезії, об’єднані в цикли “Два береги душі”, “Осяяна тобою”, “Триєдиний біль”, “Щоб не вицвіло літо”, “Ожинова купіль”, “Батькова криниця”, дихають народнорозмовною стихією. Хто починає їх читати (з певністю твердимо!), не відірветься, поки

не перегорне останню сторінку. “Отава” стала б справжнім дарунком усім книгозбірням, школам нашого краю й України. Вона знадобиться учителям-словесникам. Одним словом, творчий письменницький набуток Наталії Баклай духовно освітлюватиме й освячуватиме наші душі й серця, допомагатиме твердо й упевнено прямувати дорогою нашого нелегкого державотворення й самоствердження.

Микола Степаненко

